

Arrest

nr. 180 172 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. L. BROCORENS *loco* advocaat C. DESENFANS, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 mei 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 10 oktober 2015 en diende op 9 december 2015 een asielaanvraag in.

Op 9 mei 2016 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 31 mei 2016 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn van Mushane, Janaale district, provincie Lower-Shabelle. U behoort tot de Reer Hamar clan (Benadiri), subclan Durugbo. Op 25 december 2014 werd u gearresteerd door Al Shabab omdat u polio-vaccins verstopte in de koelkast van uw winkel. Deze vaccins verstopte u voor vrienden. U werd vijf dagen lang vastgehouden in het nabije dorp Katoy, u werd vrijgelaten na bemiddeling door de clanoudsten. Nadat u de belofte deed het niet meer te doen, lieten Al Shabab u gaan. Echter door dit feit werd u door Al Shabab verdacht van spionage. Ze belden u dezelfde avond, en zeiden dat ze u niet meer met rust zouden laten. U besloot te vertrekken en u vluchtte naar Mogadishu waar u begin januari 2015 aankwam en verbleef bij uw oom in het district Darkinley. U probeerde uw familie naar Mogadishu te halen en er een leven op te bouwen, u had er werk gedurende zes maanden. Echter, Al Shabab bleef u bellen, zelfs als u van nummer veranderde. Volgens Al Shabab had u te maken met de moord op hun leider Godane in de Shabelleprovincie, u was immers verdacht door de polio-vaccins. Daarom besloot u het land te verlaten. Op 7 oktober 2015 met Turkish airlines naar Istanbul, erna reisde u door via onbekende landen naar België waar u op 10 oktober 2015 aankwam en op 9 december 2015 asiel aanvraag.

U legt een geboorteakte neer, zowel in het Somali als in het Engels. Het CGVS is van oordeel dat Somalische documenten geen waarde kunnen hebben in de beoordeling van uw herkomst. Uit de beschikbare COI blijkt immers dat door de wijdverspreide corruptie en het feit dat er geen staatsarchieven zijn, Somalië op de voorlaatste plaats staat in de Corruption Perception Index (zie informatie kopie informatie administratief dossier).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.3) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Gelet op het geheel van onderstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Janaale gelegen in de regio Lower Shabelle. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Mushane, Janaale, heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden

in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 9 mei 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

U gaat immers over tot vage en tegenstrijdige verklaringen over uw regio. Dit op cruciale punten gelinkt aan uw directe leefwereld, zoals overstromingen, maar ook over machtswissels of grote gebeurtenissen in uw dorp en omgeving. Hieruit concludeert het CGVS dat u niet recent afkomstig bent uit Mushane, Lower-Shabelle. U werd er dan ook van bij het begin op gewezen dat het belangrijk is dat u een zicht heeft op uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar België (CGVS p.2). Tijdens het gehoor op het CGVS wordt u er tevens verschillende keren op gewezen dat u uw recente herkomst niet aannemelijk maakt (CGVS p. 16, p.17, p.22, p.32), echter hoewel u stelt dat u dit begrijpt (CGVS p.22) grijpt u de kans niet en past u uw verklaringen niet aan. Zoals hieronder besproken wordt, stelt het CGVS vast dat u gedurende het gehoor gebeurtenissen zelf aanhaalt, maar ze verkeerd plaatst in de tijd en/of in de ruimte.

Vooreerst, zo stelt u zelf dat de AMISOM-basis in de districtshoofdplaats Janaale aangevallen werd in januari 2015 (CGVS p.11-12). Volgens de COI vond deze aanval plaats op 1 september 2015 (zie kopie administratief dossier). U krijgt de kans om te verduidelijken. Er wordt u gevraagd of de aanval plaats vond een lange tijd voor u vertrok uit Somalië, uw vertrek was namelijk op 7 oktober 2015. U antwoordt bevestigend (CGVS p.12), terwijl dit strijdig is met de COI. U situeert de aanval zelf rond uw vertrek uit Mushane in januari 2015 (CGVS p.11). Tevens wordt u gevraagd wat er exact gebeurd is, maar u houdt het op "de basis van AMISOM was aangevallen door Al Shabab" (CGVS p.12) en dat Al Shabab de basis een tijdje onder controle had maar u weet niet hoe lang (CGVS p.12, 13). U krijgt dus herhaaldelijk de kans om het beter in de tijd te situeren of meer omkadering te geven, maar u laat het na om dit te doen. Pas bij confrontatie stelt u dat u uw eigen vertrek uit Mushane naar Mogadishu, in de eerste maand van 2015 verwarde met de gebeurtenis in Janaale, op 1 september 2015 (CGVS p.16). Dit is geenszins een afdoende verklaring, zo gaat het om twee erg verschillende gebeurtenissen die u eerder zelf in hetzelfde tijds kader plaatst én kreeg u erna uitgebreid de kans om zelf uw verklaringen aan te passen maar u deed het niet.

U stelt bovendien dat het Somalische leger (SNA) nooit in Mushane is geweest (CGVS p.11). Volgens u is Al Shabab sinds 2009 onafgebroken aan de macht geweest (CGVS p. 19). Uit de informatie waarover

het CGVS beschikt (zie kopie administratief dossier), blijkt dat de het SNA zowel een basis als een checkpoint heeft in uw dorp Mushane in het jaar 2015 én dat Mushane bevrijd werd op 22 augustus 2013 door de coalitietroepen SNA-AMISOM. Zelfs bij wisselende machthebbers in de periode 2013-2015 zou u op zijn minst op de hoogte moeten zijn van een aanwezigheid van deze troepen in uw dorp. Bovendien kwam het volgens de informatie waarover het CGVS beschikt verschillende malen tot conflict tussen Al Shabab en het SNA in uw dorp Mushane in 2015 (zie informatie administratief dossier). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u slechts dat Mushane drie wijken heeft en dat er geen basis is, maar een politiebureau (CGVS p. 16). Hiermee geeft u geenszins een verklaring waarom u geen weet heeft van de aanwezigheid van het SNA in uw eigen dorp sinds het jaar 2015. Bovendien, ook al was u in 2015 zelf in Mogadishu, uw familie woont naar uw zeggen nog in Mushane en u heeft nog steeds contact (CGVS p. 13). Het kan dan ook van u verwacht worden dat u op de hoogte bent van de gebeurtenissen in uw dorp van herkomst. Ook is het erg opmerkelijk dat u zelf aanhaalt dat de districtscommissaris van Janaale vermoord is voor zijn huis door Al Shabab. Dit komt overeen met de informatie van het CGVS (zie kopie administratief dossier). Echter, volgens u gaat het om A. G., en is hij vermoord in 2007 (CGVS p.20). Er wordt u gevraagd of er recenter ook dergelijke moord is geweest, want volgens de informatie van het CGVS liet in augustus 2015 districtscommissaris A. I. S. A. het leven bij een aanval door Al Shabab voor zijn huis (zie kopie informatie administratief dossier). U wordt hiermee geconfronteerd en u stelt tweemaal dat dit wel degelijk Garrat is; dat het dus om dezelfde persoon gaat (CGVS p.20-21). U wordt er opnieuw op gewezen dat die districtscommissaris in 2015 is vermoord en niet in 2007. Hierop verandert u uw verklaring en stelt u dat u niet weet wie die persoon is (CGVS p. 21). Deze opeenvolgende verklaringen zijn op zijn minst verwarrend te noemen.

Tot slot, ook over uw eigen leven gaat u over tot vreemde verklaringen. Wanneer u bevraagd wordt over problemen in uw leven als landbouwer, heeft u het in eerste instantie enkel over droogteperioden (CGVS p.14, p.15). U bevestigt zelf dat uw velden aan een kanaal liggen en zich slechts enkele kilometers van de rivier bevinden (CGVS p.14). Het is pas wanneer u letterlijk over overstromingen gevraagd wordt, dat u stelt dat er bij uw dorp al heel lange tijd geen overstromingen geweest zijn (CGVS p. 15). Wanneer u dan gevraagd wordt om verder te kijken dan uw dorp haalt u overstromingen in Afgooye aan (CGVS p.15, p.22), hoewel er dichterbij, in Janaale en Qoryooley in de afgelopen jaren vaak overstromingen en oeverbreuken zijn geweest (zie informatie kopie administratief dossier). Volgens de kaarten waarover het CGVS beschikt ligt Mushane tussen Qoryooley en Janaale, beiden tussen de 10 en de 20 kilometer verwijderd. Dit terwijl Afgooye veel verder ligt (zie kopie administratief dossier). Het is op zijn minst vreemd te noemen dat u niet op de hoogte bent van overstromingen dichtbij uw eigen leefwereld, maar wel zelf overstromingen aankaat die veel verder op plaats hadden. U wordt er dan ook verschillende malen mee geconfronteerd dat het niet geloofwaardig is dat u niet over overstromingen kan vertellen, zeker gezien uw profiel van landbouwer. Zo stelt u dat sommigen overstromingen gebruiken voor hun akkers en anderen dan weer hun oogst verliezen; volgens u is een overstroming pas wanneer mensen echt moeten vluchten of omkomen (CGVS p. 18). Maar dit heeft u nooit gezien (CGVS p. 18). U stelt daarop dan weer wel dat de rivier vaak buiten zijn oevers treedt, dus er wordt u gevraagd wanneer dit de laatste keer zo was in eigen uw district Janaale. U krijgt dus ook hier uitgebreid de kans om u te herpakken. Echter, u stelt dat u het zich niet concreet kan herinneren (CGVS p. 19, p.22). U wordt er dan op gewezen dat er in 2013 zware overstromingen waren in het hele district Janaale (zie kopie informatie administratief dossier) (CGVS p.19, p.22), maar u kan niet verklaren waarom u daar niet van op de hoogte bent. Het is dus weinig waarschijnlijk dat u, als landbouwer aan de Shabelle rivier, maar zo beperkt kan vertellen over overstromingen in uw eigen regio.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst,

en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 4 en 26 van het Koninklijk besluit van 22 juli 2003 (wordt bedoeld 11 juli 2003) betreffende de regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het KB van 11 juli 2003) en van artikel 1A van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen.

2.1.1. De verzoekende partij stelt het volgende:

“Enig middel afgeleid uit de schending van:

- Artikel 1A van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen,
- Artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet,
- Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- Artikelen 4 en 26 van het Koninklijk besluit van 22.07.2003 tot regeling van de werking van, en de rechtspleging voor het CGVS,
- De algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel,
- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna “EVR”),
- Artikel 4 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”);

Overwegende dat de bestreden beslissing, hoofdzakelijk als volgt gemotiveerd is:

“Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en u nood aan subsidiaire bescherming. (...) Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming” (stuk 1, p. 1);

Dat verzoeker niet ééns is met de bestreden beslissing;

Dat verzoeker U zal aantonen dat de bestreden beslissing aangetast is door onwettigheden;

III.1) Algemene bepalingen

1.

Overwegende dat artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst naar het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchteling ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna “Internationaal Verdrag van Genève”) en bepaalt dat de vluchtelingenstatus toegekend wordt aan wie voldoet aan de voorwaarden van artikel 1A van het Internationaal Verdrag van Genève;

Dat in toepassing van artikel 1A van het Internationaal Verdrag van Genève, een “vluchteling”, degene is “ Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...) ” ;

Dat, ten gevolge éénieder die een reëel risico tot vervolging loopt in zijn land van herkomst wegens één van de opgesomde redenen en geen beroep kan doen op zijn eigen autoriteiten om de nodige bescherming te verkrijgen, van een internationale bescherming kan genieten;

Dat conform artikel 48/4 van de vreemdelingswet, de subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten "aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst (...) terugkeert, een reële risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen (...)" ;

Dat een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot deze ernstige schade;

Dat de ernstige schade bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de volgende zijn:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

Dat de twee vormen van beschermingen, zijnde de internationale bescherming (vluchtelingenstatus) of de subsidiaire bescherming, andere situaties betreffen, de welke, elk, onpartijdig en ten gronde onderzoekt moeten worden door verweerder;

Dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de Handvest het absolute recht tot het niet lijden aan foltering en/of vernederende of onmenselijke behandelingen toewijden;

Dat België verbonden is aan de plichten die voortvloeien uit het EVRM;

Dat ten gevolge ieder lidstaat, waaronder België, de verplichting heeft niemand terug te sturen naar zijn land van herkomst of een eerste land van asiel in geval hij daar een reëel risico loopt tot de schending van zijn fundamentele rechten zoals bepaald in het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;

Dat deze absolute wetsbepaling verplicht dat er een zorgvuldige onderzoek wordt gevoerd van de situatie van de vreemdeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991). Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk met littera b) (RvV nr 128 564, nr 128 540, nr 128 565 van 2 september 2014);

2.

Overwegende dat de Hof van Justitie heeft beoordeelt dat de fundamentele rechten van de mens integraal deel uitmaken van de algemene beginselen van de Unierecht;

Dat artikel 41 van de Europees Handvest van de Grondrechten van de Europees Unie (hierna "de Handvest") een fundamentele recht bevat;

Dat artikel 41 van de Handvest het recht op behoorlijk bestuur toewijdt:

" 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. (...)

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen";

Dat, ten gevolge, éénieder het recht heeft zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn te zien worden behandeld door de administratieve diensten van een lidstaat, in casu verweerder;

Dat uit artikel 41 van de Handvest vloeit, onder meer, het recht om gehoord te worden bij belastende beschikkingen, het verkrijgen van inzage in hem betreffende dossiers en een motiveringsverplichting in hoofde van de administratieve autoriteiten van de lidstaten, in casu verwerende partij;

Dat deze motiveringsplicht bepaald word door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van bestuurshandelingen;

Dat verweerder in haar hoedanigheid van administratieve autoriteit verbonden is aan de motivatieplichten zoals voorzien enerzijds, in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motiveringen van bestuurshandelingen moet eerbiedigen, en meer bepaald artikelen 2 en 3, en anderzijds, in artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

Dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn”;

Dat artikel 62, al. 1, van de vreemdelingenwet bevestigt dat “De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed”;

Dat de plicht ieder administratieve beslissing uitdrukkelijk te motiveren houdt in dat verweerder zowel in rechten als in feiten, en met alle kennis der zaken, zijn beslissing staft en dat de beslissing draagkrachtig is zodat betrokkene de redenen van de tegen hem genomen maatregel kan begrijpen, en met kennis van zaken het indienen van een beroep nagaan;

Dat door de formele (of uitdrukkelijke) motivering “worden deze redenen veruitwendigd door ze uitdrukkelijk in de beslissing zelf op te nemen”;

Dat hoewel, de administratieve beslissing dient niet op alle rechtsmiddelen te antwoorden, moet verweerder ten minste op de determinerende asielmotieven antwoorden, zijnde degene die hoofdzakelijk de beslissing schragen;

Dat verwerende partij zich niet kan tevredenstellen door de verklaringen van betrokkene af te wijzen op basis van loutere subjectieve appreciatie, maar verplicht is de beslissing te ondersteunen via het administratief dossier en de bekende feiten van de zaak;

Dat in geval de motieven in de bestreden beslissing geen steun vinden in het dossier, dan moet de motivering als onvoldoende beschouwd worden;

3.

Overwegende dat de administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013);

Dat de Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Dat artikel 4, §1 van de Kwalificatierichtlijn betrekking heeft op de samenwerkingsplicht tussen de asiinstanties en een asielzoeker en als volgt luidt:

“De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.”

Dat het Hof van Justitie in de zaak M.M. tegen Ierland heeft deze bepaling als volgt geïnterpreteerd:

“Concreet houdt deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven”;

Dat verwerende partij dus een onderzoekplicht heeft;

Dat artikel 4 van het koninklijk besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen stelt : §1. De ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheden dat hij behoort tot een kwetsbare groep (...) §3. De ambtenaar onderzoekt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze;

Dat “It should be recalled that an applicant for refugee status is normally in a particular vulnerable situation. He finds himself in an alien environment and may experience serious difficulties, technical and psychological, in submitting his case to the authorities of a foreign country, often in a language not his own”;

Dat “It is a general legal principle that the burden of proof lies on the person submitting a claim. Often, however, an applicant may not be able to support his statements by documentary or other proof, and cases in which an applicant can provide evidence of all his statements will be the exception rather than the rule. In most cases a person fleeing from persecution will have arrived with the barest necessities and very frequently even without personal documents. Thus while the burden of proof in principle rests

on the applicant, the duty to ascertain and evaluate all the relevant facts is shared between the applicant and the examiner”;

(vrije vertaling: Het is een algemeen rechtsbeginsel dat het bewijslast ligt op de persoon die een klacht indient. Echter, vaak is de kandidaat niet in staat om zijn verklaringen te staven met documenten of andere proeven, en de zaken in de welke de kandidaat toch in staat is om bewijzen te leveren, zal dan ook de uitzondering zijn en niet de regel. In de meeste gevallen, een persoon die vervolgingen vlucht, zal met de meest noodzakelijke zaken aankomen en zeer vaak zelf zonder persoonlijke documenten.

Dus, waar het bewijslast licht in principe in hoofde van de kandidaat, de plicht om alle relevante feiten vast te stellen en te evalueren is wordt verdeelt tussen de kandidaat en de examinerator);

Dat “Very frequently the fact-finding process will not be complete until a wide range of circumstances has been ascertained. Taking isolated incidents out of context may be misleading. The cumulative effect of the applicant’s experience must be taken into account. Where no single incident stands above the others sometimes a small incident may be “the last straw”; and although no single incident may be sufficient, all the incidents related by the applicant taken together, could make his fear well-founded. Since the examiner’s conclusion on the facts of the case and his personal impression of the applicant will lead to a decision that affects human lives, he must apply the criteria in a spirit of justice and understanding and his judgment should not, of course, be influenced by the personal consideration that the applicant may be “an underserving case”;

(Vrije vertaling: Vaak zal het feiten onderzoeksprocedure niet volledig zijn tot da teen groot aantal omstandigheden worden vastgesteld. Afzonderlijke incidenten uit hun context nemen, kan misleidend zijn. De cumulatieve gevolg van de ervaring van verzoeker moet in overweging genomen worden. Wanneer geen unieke voorval boven de andere zit, kan soms een kleinere voorval de laatste druppel, en alsook geen voorval op zijn eigen genoeg is, alle voorvallen meegedeeld door de verzoeker samengenomen, kunnen zijn vrees als gegronnd verklaren. Aangezien de conclusie van de onderzoeker m.b.t de feiten van de zaak en zij persoonlijke indruk van de verzoeker leiding geven aan een beslissing die menselijke leven affecteert, moet de onderzoeker het criterium in het geest van de justitie en medelijden aanpassen, en zijn beoordeling zo nooit, natuurlijk beïnvloedt moet zijn door persoonlijke overwegingen volgens de welke verzoeker een onverdienstelijke zaak is);

Dat het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de deontologie van de ambtenaren van het CGVS voorschrijft en bepaalt dat: De ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep;

Dat de studie van UNHCR "Beyond the proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems" bevestigt dat de individuele en contextuele omstandigheden in overweging genomen moeten worden bij het onderzoek van een asielaanvraag;

Dat hetzelfde document, duidelijk stelt dat “The assessment of the credibility of a presented fact is flawed if, for example, it is carried out solely with reference to an assessment of the applicant’s statements, and ignores available reliable documentary or other evidence bearing on the fact”;

(Vrije vertaling: De aannemelijkheidsbeoordeling van een ingeroepen feit is onvolkomen in geval, vb, het is enkel gestaafd op een verklaring van de verzoeker zonder rekening te houden met beschikbare en betrouwbare informatie of andere bewijzen van de feit);

4.

Overwegende dat het voordeel van twijfel aan iedere kandidaat-vluchteling toegekend moet worden;

Dat het voordeel van twijfel een beginsel is die door de UNHCR word;

Dat “After that the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some his statements. (...) it is hardly possible for a refugee to “prove” every part of his case and indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt”;

(Vrije vertaling: Nadat de aanvrager alles in staat heft gezet om zijn verklaringen te staven, kan er nog altijd een gebrek aan bewijs blijven tegenover bepaalde verklaringen. (...) het is onmogelijk voor een vluchteling elk deel van zijn relaas, zijn zaak te “bewijzen”, en als dit een voorwaarde zou zijn, dan zou de meerderheid van de vluchtelingen niet erkend zijn. Het is daarom vaak noodzakelijk om aan verzoeker het voordeel van twijfel toe te kennen”);

Dat « des déclarations inexactes ne constituent pas en elles-mêmes une raison pour refuser le statut de réfugié et l’examineur a la responsabilité d’évaluer de telles déclarations à la lumière des diverses circonstances du cas » (Guide du UNHCR, § 199) ;

(Vrije vertaling: “onjuiste verklaringen vormen in se geen grond tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om de verklaringen na te gaan met oog op de verschillende omstandigheden van de zaak”);

5.

Overwegende dat in hoofdorde, de vraag van het bestaan van een vrees vervolgd te zijn wegens één van de in artikel 1A van de Conventie van Genève vervolgingsgronden dient beantwoordt te worden; Dat de redenen van een vrees voor vervolging de volgende zijn:

- Wegens zijn ras
- Wegens zijn religie,
- Wegens zijn nationaliteit,
- Wegens het behoren tot een sociaal groep,
- Wegens zijn politieke overtuigingen,

Dat in ondergeschikte orde moet onderzocht worden of verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, meer bepaald of verzoeker een risico loopt tot:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

9

III.2) Weerlegging van de bestreden beslissing

a) EERSTE TAK VAN HET ENIG MIDDEL:

De schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève, artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht

i) Afkomstregio van verzoeker

6.

Overwegende dat verweerder van mening is dat er geen geloof gehecht kan worden aan de afkomstregio van verzoeker "Gelet op het geheel van de onderstaande vastellingen" (bestreden beslissing p. 2);

Dat ze har beslissing staaft op beweerde tegenstrijdige en vage verklaringen van verzoeker omtrent:

- Overstromingen in zijn afkomstregio,
- Machtswisselingen in zijn afkomstregio en,
- Grote gebeurtenissen in zijn afkomstregio;

Dat verweerder ervan concludeert dat verzoeker niet recent afkomt uit Mushane;

Dat er niet word betwist dat verzoeker afkomstig is uit Mushane en er zou hebben geleefd, maar dat verweerder van mening is dat verzoeker er de laatste periode voor zijn vertrek uit Somalië niet aanwezig was in Mushane;

Dat verzoeker, enerzijds volhardt afkomstig te zijn uit Mushane (Lower Shabelle) alwaar hij heel zijn leven heeft besteden en, anderzijds, betwist de redenering en conclusie van verwerende partij omtrent zijn laatste verblijf plaats voor zijn vlucht uit Somalië;

7.

Overwegende dat verweerder de bestreden beslissing staaft op beweerde foutieve antwoorden van verzoeker omtrent AMISON;

Dat verzoeker gedurende het interview toegeeft zich hebben vergist tussen het datum van de aanval op de AMISON basis en de datum van zijn vertrek, allebei in 2015 (gehoorverslag, p; 16);

Dat buiten context zulke verwarring eigenaardig blijken, maar dat in het context een kwetsbare asielzoeker die gevlucht is wegens ernstige omstandigheden en zijn land en van de hoge stress wegens een interview die uw leven fel zal beïnvloeden, zulke fouten begrijpelijk zijn;

Dat verweerder hiermee geen rekening houdt en enkele concludeert dat aangezien verzoeker hieromtrent datums omwisselt, dit een aanduiding is dat hij valse verklaringen aflegt omtrent zijn laatste regio van afkomst – quod non;

Dat zulke redenering niet aanvaardbaar is omdat er geen rekening word gehouden met de rest van de feiten van de zaak en de gegeven antwoorden van verzoeker gedurende het interview;

Dat verweerder vervolgt en van oordeel is dat verzoeker de waarheid niet verteld over zijn afkomstregio omdat hij niet nauwkeurig kan verklaren hoe lang de militie Al Shabab de AMISON basis onder controle had;

Dat verzoeker benadrukt afkomstig te zijn van een regio waar Al Shabab minstens sinds 2009, zijnde 7jaar;

Dat gedurende deze periode, de militie tal van diensten en plaatsen onder controle hebben genomen en verloren zijn;

Dat AMISON voor verwerende partij misschien een belangrijk informatie is om de kennissen van verzoeker na te gaan, maar dat verzoeker maar amper het verschil nog doet tussen de overheid, de internationale troepen, het leger, de aanvallen tegen de bevolking, de aanvallen tegen de militie AL

Shabab en andere extremistische groeperingen en dit omwille een "langdurige aanslepende gewapend conflict" in zijn afkomstregio;

Dat wat voor ons, Westerse, een belangrijk informatie kan blijken en waarover éénieder geïnformeerd zou moeten zijn, voor iemand die jarenlang in de oorlog, conflicten, onder de islamitische regering en dergelijk heeft geleefd, maar iets secundaire is;

Dat verweerder daarmee rekening had moeten houden en zich niet had mogen beperken tot een redenering volgens de welke een niet grondige kennis van de datums een onbetwistbare ongeloofwaardige asielaanvraag inhoudt;

Dat zodoende houdt verzoeker geen rekening met het geheel van de feiten eigen aan de zaak en gaat partijdig te werk;

Dat met betrekking tot het eigen leven van verzoeker in Mushane, verweerder haar beslissing staaft op het feit dat verzoeker geen informatie heeft kunnen geven over de overstromingen die in twee andere dorpen in 2013 plaatsvonden;

Dat alweer verzoeker zich op één enkel element staaft, zonder rekening te houden van alle andere gegeven antwoorden van verzoeker, om haar beslissing te "motiveren";

Dat verzoeker benadrukt dat de Protection Officer en hijzelf een andere definitie hebben van het begrip "overstromingen";

Dat voor verzoeker een overstroming overeenkomt met een natuurramp die slachtoffers veroorzaken en de dorpelingen dwingen te vluchten;

Dat verzoeker duidelijk heeft verklaart dat de rivieren in zijn regio vaak over oever kwamen, zonder dat verzoeker dit als een overstroming beschouwt;

Dat bovendien verzoeker wel informatie heeft gegeven over een overstroming in Janaale, wat zich in dezelfde regio, Lower Shabelle, bevindt;

Dat verzoeker meer droogteperioden dan overstromingen heeft ervaart;

Dat hij deze natuurrampen spontaan heeft meegegeven;

8.

Overwegende dat verweerde enkel rekening houdt met bepaalde antwoorden van verzoeker en zich daarop concentreert om het hele asielaanvraag van verzoeker te verwijten;

Dat verweerder geen rekening houdt met de tal van correct en nauwkeurig informatie dat verzoeker heeft meegedeeld;

Dat verzoeker, ten eerste, aan alle vragen omtrent de stammen in zijn afkomst regio heeft geantwoord;

Dat omtrent zijn eigen stam, verzoeker de volgende elementen heeft meegegeven:

- de gesproken taal: gehoorverslag p. 4, 5, 8
- de onderverdelingen en verschillen: gehoorverslag p. 6 & 7
- de afkomstig regio van zijn eigen stam: gehoorverslag p. 7
- de gebruikte termen voor de stam "Reer Hamer": gehoorverslag, p. 7
- de huwelijks praktijken: gehoorverslag, p. 7
- de clanlijn: gehoorverslag, p. 10
- de uitgeoefende beroepen: gehoorverslag, p. 10

Dat verzoeker, omtrent de andere stammen in zijn dorp en regio ook aan de vragen heeft geantwoord, en meer bepaald, betreffende:

- de Ashraaf, Biyomaal en Boon stammen: o.a., gehoorverslag p. 7 & 8
- de stammen in en rondom zijn dorp: gehoorverslag p. 8 - 11
- de afkomstregio van de stam Habr Gedir en de namen van hun krijgshoofd; gehoorverslag

Dat betreffende de AMISON, verzoeker correcte informatie heeft gegeven (gehoorverslag p. 12);

Dat verweerder vragen heeft gesteld omtrent aanslagen en hieromtrent nauwkeurige datum afwachte;

Dat verzoeker onderlijnt dat er geen concrete vragen werden gesteld zoals: hoer waren ze aangekleed?, kent u misschien de taal die ze spraken? Waren ze in contact met de bevolking? Hebben ze bepaalde missies in uw dorp of in de dorpen naast uw dorp uitgevoerd?

Dat zulke vragen verzoeker in de mogelijkheid had gezet om verweerder te bewijzen dat hij degelijk de laatste tijd voor zijn vlucht uit Somalië in Lower Shabelle verbleef;

Dat vervolgens verzoeker ook veel informatie heeft geleverd over zijn werk als landbouwer, o.a. over de seizoenen, wat geteeld werd, de problemen die hij als landbouwer meemaakt, de kanalen, de winkel die hij ook behandelde (gehoorverslag, pp. 14, 15, 17, 23);

Dat verweerder hiermee weer geen rekening houdt;

Dat ze vrij was meer vragen te stellen omtrent het beroep van verzoeker in Zuid Somalië als ze van oordeel was dat de gegeven informatie te algemeen was;

Dat ze, in tegendeel niet toegestaan is om het minst informatie die niet perfect overeenkomt met haar beschikbare informatie, te gebruiken om heel het asielaanvraag van verzoeker af te wijzen;

Dat zodoende verweerder partijdig te werk gaat en geen rekening houdt met alle feiten van de zaak en gegeven informatie door de asielzoeker;

9.

Overwegende dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Mushane te Janaale district in de provincie Lower-Shabelle Somalië;

Dat verzoeker aan Uw Raad heeft getoond dat hij gedurende zijn interview op het CGVS aan vele vragen omtrent Mushane, Janaale district en Lower-Shabelle heeft kunnen antwoorden;

Dat artikel 4, §1 van de Kwalificatierichtlijn betreffende de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en een asielzoeker als volgt luidt: "De lidstaten mogen van de verzoeker verlangen dat hij alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk indient. De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen."

Dat verweerder nochtans geen rekening houdt met de antwoorden van verzoeker en het geheel van de asielaanvraag, maar zich enkel beperkt tot het opsommen van bepaalde informatie die niet overstemmen met haar beschikbare informatie en verwarringen van verzoeker om heel het asielrelaas van verzoeker af te wijten;

Dat verzoeker zijn samenwerkingsplicht draagkrachtig heeft uitgeoefend;

Dat verzoeker volhardt dat verweerder partijdig te werk is gegaan en geen rekening genoeg heeft gehouden met alle gegeven informatie zoals in punt 8. hierboven meer bepaald;

Dat verweerde niet met alle objectiviteit te werk is gegaan en de bestreden beslissing niet staft op alle bekende feiten van de zaak;

Dat verzoeker U heeft bewezen dat hij een grondige kennis heeft van Lowrer Juba en zijn dorp van afkomst, zowel geografisch als van het alle daagse leven en de clans/familie die er aanwezig zijn;

Dat deze kennis tot de conclusie brengt dat verzoeker afkomstig is uit Mushane (provincie Lower-Shabelle) en er heel zijn leven heeft geleefd tot zijn vlucht uit Somalië;

Dat de bestreden beslissing hieromtrent een manifeste appreciatiefout begaat en verweerder haar motiveringsplicht schendt;

Dat het middel is gegrond;

i) Het asielrelaas van verzoeker

10.

Overwegende dat verweerder in de bestreden beslissing schrijft: "Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat de door u aangebracht elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat er toe is na te gaan of er onder de door u aangebracht elementen, elementen zijn die aanwijzen op een gegronde vrees of een reëel risico die zo nodig bijkomend te onderzoeken" (bestreden beslissing p. 3);

Dat er nochtans vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing het asielrelaas van verzoeker zelfs niet apprecieert;

Dat het louter feit dat verwerende partij van mening is dat geen geloof gehecht kan worden aan het verblijfplaats van verzoeker – quod non – verweerder niet vrijstelt een grondige analyse te doen van zijn asielmotieven;

Dat verweerder zijn asielmotieven zoals meer bepaald in de pagina's 26 en 29 van het gehoor verslag volhardt;

Dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft tegenover Al Shabab wegen bedreigingen die hij heeft meegemaakt zowel in Mushane als gedurende de 6 maanden besteden in Mogadishu;

Dat deze bedreigingen veroorzaakt werden door het behouden an medicijnen in zijn rio, medicijnen die door de Westen geproduceerd en geïmporteerd werden wat ten gevolge als verboden beschouwd word door de militie;

Dat het onterecht is dat verwerende partij de ingeroepen asielmotieven niet, ten gronde, heeft onderzocht;

Dat verweerder haar uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt;

Dat het middel is gegrond;

b) TWEEDE TAK VAN HET ENIG MIDDEL:

De schending van artikel 48/4, 84/5 en 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht, van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

11.

Overwegende dat artikel 2, a) van de Richtlijn 2004/83/EG duidelijk bepaalt dat de internationale bescherming aangevraagd door een asielzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming status inhoudt;

Dat deze twee statuten verschillende situaties omvatten, en dat een ongeloofwaardige asielrelaas niet de facto een grond is tot het niet toekennen van een nood aan de subsidiaire bescherming status;
Dat het toekennen van beide statuten onafhankelijk van elkaar onderzocht moeten worden, elk op een onpartijdige wijze;

Dat verzoeker benadrukt dat zijn Somalische nationaliteit niet in vraag gesteld word;

Dat er ook niet word betwist dat verzoeker in Mushane geboren is en er waarschijnlijk geleefd heeft;

Dat verzoeker van oordeel dat verzoeker de laatste periode niet in Mushane aanwezig was – quod non;

Dat verzoeker aan Uw Raad heeft bewezen dat verwerende partij hieromtrent partijdig te werk is gegaan en dat verzoeker, in het tegendeel, tal van informatie heeft kunnen meedelen die zijn aanwezigheid in Mushane tot en met zijn vertrek bevestigen;

Dat verweerder ten gevolge, een manifeste appreciatiefout begaat;

12.

Overwegende dat het CGVS, in casu, geen enkel analyse doet van de risico tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Somalië;

Dat verwerende partij dit rechtvaardigt door haar mening dat verzoeker niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit Lower Juba, Somalië;

Dat aangezien de nationaliteit van verzoeker en de afkomstregio van verzoeker niet betwist worden, verweerden een fout begaat door geen grondige analyse te doen van de risico tot ernstige schade in geval van terugkeer naar Somalië;

Dat dit nog meer het geval is nu verweerder erkent dat “De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht genomen hebben in het buitenland” et dat “De commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Somalië zeer problematisch is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Somalië” (stuk 5, p. 1 en 2);

Dat er dus degelijk een risico's tot ernstige bedreigingen van zijn persoon of leven bestaat indien een asielzoeker gerepatrieerd word naar Somalië;

Dat verzoeker het document EASO “Country of Origin Information Report: Somalia – Security situation” van februari 2016 toevoegt om de reëel risico tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet te bewijzen;

Dat verweerder allerminst de eventuele interne vlucht alternatief had moeten nagaan en zich ervan verzekeren dat verweerder de materiële en juridische mogelijkheid heeft zich in een vreedzame plaats in Somalië te vestigen;

Dat verweerder dit niet is nagegaan;

Dat verweerder een uitdrukkelijk motiveringsfout begaat nu ze erkent dat er een langdurig gewapend conflict plaats vindt in Somalië, de welke regionaal kan verschillen, maar geen enkele vraag stelt gedurende het gehoor of analyse doet over de concrete mogelijkheden voor verzoeker zich ergens anders dan in Mushane en Lower Shabelle te vestigen;

Dat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd is en verweerder haar uitdrukkelijk motiveringsplicht schendt;

Dat verzoeker U heeft aangetoond dat de veiligheidssituatie in heel Somalië dramatisch is – wat verweerder niet tegenspreekt;

Dat het middel is gegrond;

c) DERDE TAK VAN HET ENIG MIDDEL:

De schending van artikel 62 van de vreemdelingen wet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht

13.

Overwegende dat, in uiterst ondergeschikte orde, en indien Uw Raad toch tot oordeel mocht komen in de onmogelijkheid te zijn de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming status toe te kennen aan verzoeker en zou over meer informatie nodig moeten hebben, dan hoeft de bestreden beslissing vernietigd te worden en de zaak terug gestuurd worden naar het Commissariaat-Generaal voor aankomende onderzoeksmaatregelen;

Dat inderdaad, er, o.a., benadrukt moet worden dat het CGVS de situatie van de verzoeker niet grondig heeft onderzocht;

Dat, onafhankelijk van de geloofwaardigheid van het asielrelaas, er duidelijk blijkt uit de beschikbare informatie, dat verzoeker een serieuze risico tot ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in geval van een terugkeer naar Somalië;

Dat verzoeker meent dat dit element niet grondig en op een onpartijdige wijze onderzocht werd door verwerende partij;

Dat dit een schending inhoudt van haar onderzoek plicht en haar uitdrukkelijke, formele motiveringsplicht;

Dat voor al deze reden, hoeft, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing vernietigd te worden;

14.

Overwegende dat, verwerende partij beweert, enerzijds, een grondige analyse te hebben gedaan van de relevante feiten en alle afgelegde verklaringen van verzoeker omtrent zowel zijn asielmotieven als de risico's tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet (bestreden beslissing, p. 3);

Dat verzoeker U heeft aangetoond dat verweerder niet met alle door verzoeker afgelegde verklaringen rekening heeft gehouden, maar slechts de degene die niet overeenkwamen met haar "beschikbare informatie";

Dat verzoeker zich ten rechte de vraag stelt op basis van welke objectieve bronnen en documenten verweerder van mening is dat verzoeker geen enkele risico loopt tot vervolgingen en/of ernstige schade in geval van een terugkeer naar Somalië aangezien verwerende partij, in het hele bestreden beslissing, met uitzondering tot het neergelegde document door verzoeker, naar geen enkel document verwijst;

Dat verweerder beweert o.a. dat "Het geweld niveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal reg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds, en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds" (bestreden beslissing p. 2);

Dat verzoeker geen idee heeft waarop verweerder zulke verklaringen staft;

Dat aangezien deze door geen enkele objectieve informatie bron gestaafd is, moeten ze als louter subjectief beschouwd worden en kunnen ze in geen geval een weigeringsbeslissing van de asielaanvraag van verzoeker rechtvaardigen;

Dat, anderzijds, schrijft verwerende partij: "U legt een geboorteakte neer, zowel in het Somali als in het Engels. Het CGVS is van oordeel dat Somalische documenten geen waarde kunnen hebben in de beoordeling van hun herkomst. Uit de beschikbare COI blijkt immers dat door de wijdverspreide corruptie en het feit dat er geen staatarchieven zijn, Somalië op de voorlaatste plaats staat in de Corruption Perception Index (zie informatie kopie informatie administratief dossier)";

Dat verzoeker zich dan ten eerste de vraag stelt waarom verwerende partij doorheen het behandelen van zijn asielaanvraag benadrukt dat verzoeker elementen moet aanbrengen – waaronder documenten – om zijn relaas te staven, als het daarna toch maar is om alle neergelegde documenten niet in rekening te nemen wegens haar algemeen oordeel dat alle documenten uit Somalië geen waarde kunnen hebben;

Dat zou verwerende partij van oordeel zijn dat het neergelegd document door verzoeker geen waarde heeft, dan moet ze haar standpunt objectief uitleggen door o.a. het document te laten onderzoeken;

Dat het neerleggen van documenten van uiterst belang is om de afkomst land en afkomstregio, dus het asielrelaas, van een asielzoeker te staven;

Dat ze zich dus niet kan tevreden stellen met een loutere subjectief oordeel;

Dat, ten tweede verwerende partij verwijst naar een COI en "zie informatie kopie informatie administratief dossier" om haar standpunt te motiveren;

Dat verzoeker zich de volgende vragen stelt: welk COI? Welk kopie in het administratief dossier?

Dat verzoeker niet in staat is geplaatst om kennis te nemen van de bronnen op de welke verzoeker zich staft om haar beslissing te nemen;

Dat dit een schending in houdt van haar uitdrukkelijke motiveringsplicht en een schending inhoudt van het fundamenteel rechtsbeginsel van tegenspraak;

16

Dat bovendien verzoeker verwijst naar het zagezegde toegevoegde COI document (stuk 18 van het 2de deel van het administratief dossier van verwerende partij – stuk 6 in huidig beroep);

Dat er enkel en alleen maar een bladzijde gegeven is waarop een titel staat "COI FOCUS. Somalië. Betrouwbaarheid van de (identiteits)documenten". 1.04.2014 (update). Cedoca. Oorspronkelijke taal : Nederlands. Disclaimer";

Dat niets anders als informatie gegeven is;

Dat verweerder dus haar "oordeel" omtrent het neergelegd document door verzoeker in geen geval staft;

Dat de bestreden beslissing hieromtrent louter subjectief is en niet in aanmerking komt;

Dat noch, zou verwerende partij het geheel van het COI FOCUS document later voor U Raad neergeleggen, benadrukt verzoeker dat het document meer dan 2jaar oud is;

Dat dit in geen geval als actueel beschouwd kan worden en de bestreden beslissing van verwerende partij hieromtrent niet kan rechtvaardigen;

Dat verzoeker haar uitdrukkelijke motiveringsplicht schendt;

Dat deze schending de vernietiging van de bestreden beslissing inhoudt;

Dat het middel is gegrond;"

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.2. Aangaande de vluchtelingenstatus

Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van de verzoekende partij voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat de verzoekende partij alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar zij opgegroeid is en tot haar vlucht gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom zij gevlucht is.

Aangezien de verzoekende partij verklaart op 5 mei 1990 geboren te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Mushane, district Janaale, provincie Lower-Shabelle, Somalië, en behoudens gedurende de drie jaar dat ze schoolgelopen heeft in Mogadishu, heel haar leven daar te hebben gewoond tot haar vlucht in januari 2015 naar Mogadishu, kan van de verzoekende partij de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat zij aldaar opgegroeid is en bijna 25 jaar in Mushane, Somalië, heeft gewoond. Ook al wordt niet verwacht dat de verzoekende partij over alle maatschappelijke en (socio-) politieke aspecten van Somalië een gedetailleerde kennis beschikt, doch zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Uit het administratief dossier kan blijken dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld, die de verzoekende partij kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-) politieke omgeving. Haar kennis is echter ontoereikend.

Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft dat het Somalisch leger (hierna: SNA) nooit in Mushane geweest is (gehoorverslag p. 11, p. 12) en dat sinds 2009 Al-Shabaab onafgebroken aan de macht geweest is (gehoorverslag p.19). Deze verklaringen van de verzoekende partij stemmen niet overeen met de objectieve informatie opgenomen in het administratief dossier. Ten eerste blijkt uit deze informatie dat Mushane op 22 augustus 2013 door de coalitietroepen SNA-AMISON bevrijd werd (bijlage 3 in de landeninformatie). Uit het gehoorverslag blijkt dat de verzoekende partij op dat moment woonachtig was in Mushane. Indien de verzoekende partij effectief in Mushane verbleef op dat moment, kan ze niet onwetend zijn omtrent een dergelijke belangrijke gebeurtenis die een invloed heeft op het dagelijks leven. Voorts blijkt uit de informatie, opgenomen in het administratief dossier, dat in die periode verschillende malen tot een conflict kwam tussen Al-Shabaab en SNA in Mushane. De verzoekende partij maakt slechts melding van één aanval op de AMISOM-basis in Janaale en ze situeert deze aanval oorspronkelijk in januari 2015. Ook nadat de *protection officer* gevraagd heeft of de aanval gebeurd was een heel eind voor 7 oktober 2015 (zie gehoorverslag p. 12). Echter blijkt uit het administratief dossier dat deze aanval niet gebeurd is in januari 2015, maar kort voor het vertrek van de verzoekende partij uit Somalië. Voorts vraagt de *protection officer* aan de verzoekende partij wat er gebeurd is. De verzoekende partij houdt het op: “*de basis van AMISOM was aangevallen door Al Shabab*” (gehoorverslag p.12) en dat Al-Shabaab de basis een tijdje onder controle had maar ze weet niet hoe lang (gehoorverslag p.12 en p.13). Hieruit blijkt dat de verzoekende partij herhaaldelijk de kans kreeg om haar antwoord beter in de tijd te situeren of meer omkadering te geven, maar de verzoekende partij liet na dit te doen. Pas bij confrontatie stelt de verzoekende partij dat zij haar eigen vertrek uit Mushane naar Mogadishu, in de eerste maand van 2015 verwarde met de gebeurtenis in Janaale, op 1 september 2015 (gehoorverslag p.16). De Raad kan de verwerende partij bijtreden dat dit geenszins een afdoende verklaring is. Het gaat immers om twee erg verschillende gebeurtenissen die de verzoekende partij oorspronkelijk in hetzelfde tijds kader plaatst. Daarenboven kreeg de verzoekende partij hiervoor ruim de mogelijkheid om haar verklaringen aan te passen, maar ze liet na dit te doen. Tot slot blijkt uit de objectieve informatie, opgenomen in het administratief dossier, dat het Somalisch leger zowel een basis als een *checkpoint* heeft in Mushane in 2015. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij ten gevolge van het langdurig gewapend conflict in haar dorp geen onderscheid maakt tussen de overheid, internationale troepen, het leger, de aanvallen tegen de bevolking, de aanvallen tegen Al-Shabaab en andere gewapende milities. Voormelde uitleg van de verzoekende partij kan niet overtuigen omdat voormelde informatie betrekking heeft op de veiligheidssituatie en de machthebbers in haar dorp en de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden hieromtrent onwetend te zijn.

Het gegeven dat de verzoekende partij, wanneer haar naar overstromingen gevraagd wordt, overstromingen in Afgooye aanhaalt, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar afkomst uit Mushane. In de bestreden beslissing - zoals blijkt uit de informatie opgenomen in het administratief dossier - wordt terecht gesteld dat er in Janaale en Qoryooley, die dicht bij Mushane liggen, regelmatig overstromingen en oeverbreuken geweest zijn. Onder meer in 2013 zijn er zware overstromingen geweest die het hele district Janaale getroffen hebben, maar de verzoekende partij heeft hiervan geen weet en kan ook niet verklaren waarom ze dit niet weet (gehoorverslag p. 22). In het gehoorverslag verklaart de verzoekende partij dat zij 's morgens boer is en in de namiddag in de winkel van haar vader werkt, en boodschappen doet in Janaale (gehoorverslag p.4). Op pagina 23 van het gehoorverslag herhaalt de verzoekende partij opnieuw dat de producten uit haar winkel uit Janaale kwamen. Het gegeven dat iemand met een dergelijk profiel, met name iemand die zich in het dagdagelijks leven bevindt, afhankelijk is van het weer voor haar landbouwactiviteiten, en Janaale kent doordat de producten uit de winkel vandaar komen, geen overstromingen of oeverbreuken in de nabije omgeving van Mushane kent, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Deze gebeurtenissen hebben immers een impact zowel op haar werk als landbouwer, als op haar winkel. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid heeft gehad om deze vragen te beantwoorden en haar antwoord te verbeteren (gehoorverslag p. 22).

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij afkomstig is uit Zuid-Somalië en de tolk uit Noord-Somalië, waardoor er vertaalproblemen waren, wijst de Raad erop dat - tot bewijs van het tegendeel - het vermoeden bestaat dat wat in het gehoorverslag, opgenomen werd, overeenstemt met wat de verzoekende partij werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd meermaals aan de verzoekende partij gevraagd of zij de tolk begreep, waarop zij telkens bevestigend antwoordde (gehoorverslag, p. 2 en 33). Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat er vertaalproblemen waren tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nu de tolk het dialect uit Noord-Somalië sprak, zonder enige beweerde verkeerde vertalingen concreet aan te duiden. De

verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

De door de verzoekende partij bijgebrachte geboortecertificaat is niet van dien aard om de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin om te buigen. Aan de voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* allerminst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Daarenboven werd het geboortecertificaat opgesteld door de burgemeester van Mogadishu.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart, werkelijk afkomstig is uit het land dat hij/zij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij/zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij/zij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij/zij door zijn/haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van de verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde de verzoekende partij niet de waarheid over haar werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. De verzoekende partij draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar de verzoekende partij voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar de verzoekende partij de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht aangaande de werkelijke herkomst, dat de kern van het asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt de verzoekende partij hoe dan ook niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden herkomst en kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij niet aantoonbaar, noch aannemelijk maakt dat zij afkomstig is uit Mushane, Somalië. De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij de door haar beweerde herkomst uit Mushane, Somalië, niet aantoonbaar, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de

zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, herkomst niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan de verzoekende partij om tijdens de asielprocedure haar ware identiteit, nationaliteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België te speculeren, noch of zij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, te meer gezien de verzoekende partij op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. Uit de informatie, die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, blijkt duidelijk dat het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Er bestaan fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, §3, van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit, doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist, *quod non*. Door geen duidelijkheid te scheppen omtrent haar feitelijke verblijfplaats in Somalië maakt de verzoekende partij het onmogelijk om een verband te maken met haar persoon. Bijgevolg kan de Raad hieruit afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat er in haar land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS